

Oskarin ja Tildan jalanjäljillä

Retracing Oskari and Tilda's footsteps

Torppala asuttiin 1800-luvulla 1960-luvulle Oskari ja Tilda Parviainen olivat viimeisiä torppareita Linnansaarella, vuonna 1938 he lasivat torpan omaksi Lushimaa tilaksi. Tila otettiin valtion maista, jilla Oskari oli törmänyt myrsky-pukattuna metsäsuoritus. Metsäsuoritus polkuna oli vuokrattu torppa ja vaatimaton kulkupaikka. Vain on Lushimaa Parviainen perhe muutti vuonna 1975. Tila liitettiin tilaan kansallispuistoon.

The croft was inhabited from the 1800's to the 1960's. Oskari and Tilda Parviainen were the last crofters on the island of Linnansaari, and in 1938 they bought the croft, which became the Lushimaa smallholding. The smallholding was separated from the state land where Oskari had been working as a hired crofter. The crofter received a modest monthly salary, in addition to the right to live in the croft without paying rent. The state purchased Lushimaa from the descendants of the Parviainen family in 1975. The smallholding was then incorporated into the national park.

Nytään rakennukset ovat täysin alkuperäisiä. Linnansaari on suojattu alueella Lushimaa tilalla.

The present buildings are entirely original croft buildings. Only the croft was transferred from the nearby Lushimaa island.

Torpan ympärillä on tavallista 1900-luvun ajan maistaa. Pihapiiriin vaillaan vaihtoja korien- ja heijeryksien, Pihapiiriä, väkijä ja korpi lehtoma peltillä ja lännaama. Kulkunsailla on maistaa torpan ympärillä. Samalla säilytetään vaihtoja torppa ja luodaan elinympäristöä oistyyen lajeille.

The structure of the management of the landscape around the croft is so modern as it was in the early 20th century. The fields next to the farmstead are meadow, and cattle is grazed in order to stop the succession of the croft from becoming overgrown. At the same time, old working methods are explained and habitats for species typical of meadows are created.

Kaskettu Linnansaari

Slashed-and-burnt Linnansaari

Islands used to be popular places to live in the 19th century, because living by the shores was convenient for travelling by water, fishing provided a welcome supplement to the diet, and there was plenty of land for slash-and-burn farming.

Islands used to be popular places to live in the 19th century, because living by the shores was convenient for travelling by water, fishing provided a welcome supplement to the diet, and there was plenty of land for slash-and-burn farming.

Rieskakaski tehtiin nuoreen pensasmaiseen lehtimetsään, joka kaadettiin keväällä, poltettiin heti ja kylvettiin saman tien. Satoa saatiin samana vuonna yleisimmän naurikita tai pellonasta. Samalle alueelle palattiin kaskeamaan 14-17 vuoden kuluessa.

Short-cycle swiddens were made in young shrubby broadleaf stands which were felled and burnt in spring, and seeds were sown straight away. The patch yielded a crop in the same year; the most common plants being turnip or flax. The area could be slashed and burnt again after 14-17 years.

Lehtimetsäkaski tehtiin lehtipuuvalliseen metsään, yleensä asutuksen lähetyville. Linnansaarella poltettiin enimmäkseen lehtimetsäkaskia. Niiden kiertoka oli 30-40 vuotta.

Deciduous-type swiddens were made in forests dominated by broadleaf trees, generally close to dwellings. On Linnansaari, mainly broadleaf stands were felled and burnt over. Their cycle of burning and cultivation was 30-40 years.

Havumetsäkaski eli huhtakaski tehtiin yleensä kuusivalliseen läkkäiseen metsään. Viljavien alueiden huhtakaski saattoi antaa jopa kymmenkertaisen sadon pellosta saatuaan verrattuna. Metsän kasvu uudelleen kaskeamiselle saattoi kestää satakin vuotta.

Coniferous-type swiddens were usually made in pristine spruce-dominated forests. This kind of a swidden made on fertile soil could yield up to ten times the amount of crops yielded by field cultivation. It could take up to a hundred years for the forest to regain a sufficient degree of maturity for slash-and-burn.

Kaskeaminen hipui Suomessa 1900-luvun alkupuolella. Palkotellen kaskeamat olivat viljoja, metsän rahallinen arvo kasvoi ja keinotekoisesti käyttö laski peltoviljoja Linnansaarella poltettiin viimeiset rieskakaskit 1930-luvulla.

Slash-and-burn farming gradually died down in the province of Savo in the early 20th century, because land suitable for slash-and-burn became scarce, the economic importance of forests grew, and field cultivation became more productive through the use of chemical fertilizers. The last swiddens on Linnansaari made in young broadleaf stands were burnt in the 1930s.

Metsähallitus on säilyttänyt perinteistä slash-and-burn agriculture in Linnansaari since year 1993. Slash-and-burn cultivation notations creates various successional biotopes that offer suitable habitats for species which have become endangered due to disappearance of traditional farming practices. Linnansaari is part of the Species Rich LIFE -harjattu vuonna 2011-2016.

Metsähallituksen luontopalvelut on kaskennut Linnansaarella vuodesta 1993 alkaen. Kaskiennon on säilyttää laajavaltu arveilla elinympäristöjä monelle vaateille ja uhrauselle laille, joiden elinympäristöt ovat huonon maankäytön muuttanut. Linnansaari on osa Luontopolku-LIFE -harjattu vuonna 2011-2016.

